

Η ΠΕΣΣ...τα εύχεται στους μαθητές του σχολείου μας και στις οικογένειες τους
 -Καλά Χριστούγεννα
 -Καλή και Δημιουργική Χρονιά
 Στα παιδιά της Γ΄ Τάξης ευχόμαστε αισιοδοξία, δύναμη και επιτυχίες.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Η Διεύθυνση του Πειραματικού Λυκείου της Ευαγγελικής Σχολής Σμύρνης ευχαριστεί θερμά όλους τους μαθητές του σχολείου για την ανταπόκρισή τους στο φιλανθρωπικό κάλεσμα και τη βοήθεια που προσέφεραν για τις γιορτές των Χριστουγέννων στο Ιωσηφόγειο Ίδρυμα. Θερμές ευχαριστίες επίσης και στον κ. Βάββα Αναστάσιο, πατέρα μαθητή της Γ Λυκείου για την ευγενική προσφορά του προς το Ίδρυμα και στην εκπρόσωπο του Συλλόγου Γονέων και Κηδεμόνων του Σχολείου μας, κα Μποράκη, η οποία μερίμνησε για την οργάνωση της εκδήλωσης και την παράδοση των δώρων.

Νύχτα Χριστουγέννων γράφει η Ξένια Παυλοπούλου

Ο μελαγχολικός Δεκέμβρης έχει αγκαλιάσει στοργικά το μικρό χωριό στους πρόποδες του βουνού που, ντυμένο με μια λευκή χιονάτη εσάρπα, καρτερεί την γέννηση του θείου βρέφους. Σε κάθε ξύλινο σπιτάκι, μια οικογένεια έρχεται κοντά, οι καρδιές γαληνεύουν και τα βλέμματα ζεσταίνονται. Κάθε σώμα ανθρώπινο ετοιμάζεται να μεταμορφωθεί σε μια φιλόξενη φάτνη για να έρθει στην γη το πνεύμα των Χριστουγέννων. Τυλιγμένο στα σπάργανα της αγάπης, θα κλάψει μωρουδιακά κάτω από το πιο λαμπρό αστέρι του ουρανού και θα αποκοιμηθεί με το νανούρισμα των αγγέλων...

Είναι παραμονή Χριστουγέννων κι όλοι οι χωριανοί έχουν συγκεντρωθεί στο ξωκλήσι του Σωτήρα. Στα χέρια τους κεριά αναμμένα, μικροσκοπικές φλογίτσες που πάλλονται με αγωνία η μια πλάι στην άλλη και φωτίζουν τα πρόσωπα μέσα στο σκοτάδι της κατανυκτικής βραδιάς. Πάνω από τα κεφάλια τους εκτείνεται ένας απέραντος έναστρος ουρανός που τους ραϊνει με λευκές νιφάδες, ανάλαφρες μπαλαρίνες παραδομένες στον μεθυσμένο χορό του βοριά, ζαλισμένες από το λιβάνι, μαγεμένες από την γιορτινή ψαλμωδία. Και κάπου ψηλά, πάνω στον επουράνιο θόλο, ένα αστέρι τρεμοπαίζει ωχρό κι αδύναμο...

Η κυρά-Ουρανία δεν έχει πάει στο ξωκλήσι. Είναι καθισμένη σε μια παμπάλαια ξύλινη πολυθρόνα μπροστά στην ξυλόσομπα. Στα ροζιασμένα χέρια της κρατά σφιχτά ένα κερύμισολιωμένο. Η πλάτη της κυρτωμένη, τα μάτια κλειστά και δάκρυα βουβά γεμίζουν τα βαθιά αυλάκια του προσώπου της. Μια πάλλευκη πλεξούδα, ριγμένη στον έναν της ώμο, σαν παγωμένος ποταμός, πηγάζει από τον αυχένα και καταλήγει στα γόνατά της. Τρεμάμενα τα χείλη της, ανύπαρκτα σχεδόν, ψιθυρίζουν λόγια ασυνάρτητα, απελπισμένες προσευχές μπλεγμένες με λυγμούς κι αναφιλητά. Τρέμει... όχι επειδή κρυώνει. Τρέμει επειδή φοβάται...

Πλάι στην πολυθρόνα της κυρά-Ουρανίας υπάρχει ένα κρεβάτι. Ένα βαρύ σιδερένιο κρεβάτι που είχε φέρει ο άντρας της από την πόλη όταν παντρεύτηκαν. Δεκατεσσάρων χρονών

κορίτσι ήταν όταν την έδωσε ο πατέρας της στον Θωμά. Κι εκείνος της φέρθηκε σαν σύζυγος αλλά και σαν πατέρας, μεγάλωσε ένα παιδί και το έκανε γυναίκα, την αγάπησε και την σεβόταν, την φρόντιζε κι αποζητούσε την δική της φροντίδα. Κι εκείνη του την έδινε απλόχερα γεμάτη ευγνωμοσύνη για όσα μάθαινε από εκείνον, για την ζεστασιά και την αφοσίωση του. Σε όλη της την ζωή στεκόταν πλάι του, φύλακας άγγελος. Ακόμη και τώρα βρίσκεται πλάι του, πλάι στο κρεβάτι που, γέρος πια και εξαντλημένος από τα χρόνια, είναι ξαπλωμένος. Το ζαρωμένο, ιλαρό πρόσωπο του Θωμά στην θύμηση της φαντάζει νεανικό, ηλιοκαμένο με τα σκληρά χαρακτηριστικά του και τα μαύρα σκυλίσια μάτια του, πιστά, σχεδόν παιδιάστια. Μα ο καιρός περνά και τίποτα δεν μένει ανέπαφο στο πέρασμα αυτό. Η ζωή κυλάει στις ράγες της, ένα τρένο που περνά και ποτέ δεν γυρίζει πίσω.. Τρέμει... όχι επειδή κρυώνει. Τρέμει επειδή φοβάται, φοβάται την μοναξιά που ζυγώνει μ' ένα χαιρέκακο χαμόγελο, καθώς ο άνθρωπος της ψυχορραγεί στο βαρύ σιδερένιο κρεβάτι τους.

Στ' αυτιά της κυρά-Ουρανίας έφτανε αχνός ο ήχος των ψαλμών από το ξωκλήσι, μπλεκόταν με το μπάσο γουργούρισμα της κουκουβάγιας που, σαν τέταρτος ψάλτης, συνόδευε αρμονικά την λειτουργία. Και ξαφνικά ένας άλλος ήχος προστέθηκε στην χριστουγεννιάτικη ορχήστρα, ένας ήχος που αγγίζει την καρδιά κάθε ανθρώπου, που το θλιμμένο άκουσμά του φέρνει το χαμόγελο στα χείλη, το σύμβολο της ζωής, το κλάμα ενός μωρού. Τίναχτηκε η γριά.. Έσβησε το κερύμισο στα χέρια της κι έμεινε για μια στιγμή ακίνητη να κοιτάει την πόρτα με μάτια άδεια, σαστισμένα.. Μήπως είναι η ιδέα της; Μα το κλάμα συνεχίζει και δυναμώνει. Ο άντρας της ψελλίζει κάτι από το κρεβάτι κι ύστερα επαναλαμβάνει πιο δυνατά αλλά με δυσκολία

«μωρό»...

Η κυρά-Ουρανία ανοίγει την πόρτα. Στο κατώφλι ένα καλαθάκι βρισκόταν ακουμπισμένο στο χιόνι. Μέσα στο καλάθι, τυλιγμένο σε μια άσπρη κουβέρτα ένα μωρό. Η γριά πήρε το μωρό μέσα στο σπίτι και το ακούμπησε στην πολυθρόνα μπροστά στην ξυλόσομπα. Ποιος θα μπορούσε να αφήσει ένα μωρό μπροστά στην πόρτα μια φτωχής γριάς που ο άντρας της χαροπαλεύει, την παραμονή των Χριστουγέννων. Σίγουρα όχι κάποιος από το χωριό. Αν κάποια κοπέλα

ήταν έγκυος θα το ήξερε. Κοίταζε τον μικρό αυτόν άγγελο που τώρα είχε σωπάσει και την κοιτούσε με δυο μεγάλα καστανά μάτια. Ήταν ένα όμορφο κοριτσάκι που στο πρόσωπο την γριάς βρήκε την σιγουριά του οικείου. Μα κι εκείνη αισθάνθηκε αυτό το πλασματάκι τόσο δικό της από την πρώτη στιγμή που άκουσε το απελπισμένο κλάμα του.

Το πήρε στην αγκαλιά της και μ' ένα κουταλάκι το ταΐσε στάλα-στάλα λίγο γάλα που είχε. Το μυαλό της γέμιζε από εικόνες... Είδε τον εαυτό της με κοιλιά φουσκωμένη να πονάει και να γελά, να κοιτάει το σώμα της να αλλάζει εκστατική από το θαύμα που γινόταν μέσα στα σπλάχνα της. Είδε τον Θωμά της να φωνάζει δυνατά τον ερχομό του παιδιού τους για να ακούσει όλο το χωριό. Είδε τις γειτόνισσες να της εύχονται «μ' ένα πόνο» κι εκείνη να χαζεύει τα μωρά στις αγκαλιές τους και να σκέφτεται πως το δικό της θα είναι το πιο όμορφο απ' όλα. Κι ύστερα είδε την μαμή να την κρατά ξαπλωμένη στο σιδερένιο κρεβάτι κι εκείνη να πονά όπως δεν πόνεσε ποτέ της, να κλαίει, να φωνάζει και να ζητά την φωνούλα του παιδιού της, το σήμα της λήξης του μαρτυρίου που περνούσε.. Η φωνή δεν βγήκε ποτέ από τα νεογέννητα πνευμόνια.. το μωρό γεννήθηκε νεκρό.. Κι ύστερα όλα γίνονται ασπρόμαυρα στην μνήμη της, σαν μια ταινία του βουβού κινηματογράφου. Η μαμή σκεπάζει το ξέπνοο κοριτσάκι με ένα σεντόνι λευκό και σκύβει το κεφάλι. Το δωμάτιο αδειάζει κι εκείνη μένει μόνη. Κι είναι το συναίσθημα της απώλειας που την πλημμυρίζει, ανεβαίνει ως τον λαιμό και κόβει την ανάσα της. Ο Θωμάς μπαίνει στο δωμάτιο κι αγκαλιάζει την εξουθενωμένη Ουρανία, την σκεπάζει με τις φτερούγες του προστατεύοντάς την από την μοναξιά. Το βλέμμα της έχει μείνει ακουμπισμένο στην άδεια κούνια.. αυτή είναι η τελευταία εικόνα που θυμάται από την μέρα εκείνη.

Το μωρό δεν πίνει πια γάλα. Έχει αποκοιμηθεί στην αγκαλιά της γριάς. Με το ένα της χέρι αγγίζει απαλά το χέρι του άντρα της. Ο σφυγμός του είναι αργός, αδύναμος μα ακόμα κρατιέται στην ζωή. Χτυπούν οι καμπάνες... 25 Δεκεμβρίου... Χριστούγεννα... ένα χτύπημα στην πόρτα τινάζει για δεύτερη φορά απόψε την κυρά-Ουρανία. Αποθέτει απαλά το μωρό στο καλάθι και πλησιάζει αργά την πόρτα. Ανοίγει με χέρι που τρέμει. Μπροστά της στέκεται μια γυναίκα. Η ηλικία της ήταν απροσδιόριστη, το βλέμμα της ήρεμο, γαλήνιο, το δέρμα της λείο και λαμπερό σαν άγαλμα αρχαιοελληνικό. Ήταν ντυμένη με ένα μακρύ γαλάζιο φόρεμα ριχτό πάνω στο σώμα της που δεν διακρινόταν κρυμμένο κάτω από το ύφασμα. Μια λευκή μαντίλα σκέπαζε το κεφάλι και χυνόταν στους ώμους της. Μερικές τούφες καστανές ξέφευγαν από τα δεσμά της και πλαισίωναν το πρόσωπο της γυναίκας. Η γριά έκανε ασυναίσθητα στο πλάι κι η άγνωστη επισκέπτρια μπήκε στο φτωχικό σπιτάκι.

«Είσαι η μάνα του;» ρώτησε δειλά η κυρά-Ουρανία

«Είμαι μάνα, όπως κι εσύ, αλλά αυτό το παιδί ανήκει σ' εμένα»

«Εγώ το γέννησα νεκρό» η φωνή της κυρά-Ουρανίας ακούστηκε

σκληρή

Η γυναίκα συνέχισε να μιλά στον ίδιο πάντα πράο τόνο κι η φωνή της ακουγόταν γλυκιά, καθάρια σαν τον ήχο που κάνει το κρύσταλλο του ποτηριού που χτυπά ελαφρά με ένα όμοιό του.

«Κι εγώ νεκρό το γέννησα αφού πρώτα το μεγάλωσα νεκρό μέσα στα σπλάχνα μου, κι ύστερα το έβλεπα να μεγαλώνει νεκρό μέρα με την μέρα και κάθε στιγμή έτρεμα πως θα φύγει από κοντά μου γιατί έτσι θα γινόταν και το ήξερα»

Η άγνωστη επισκέπτρια πλησίασε το σιδερένιο κρεβάτι. Ο Θωμάς άνοιξε τα γέρινα μάτια του και κοίταζε μέσα στα δικά της. Το βλέμμα του πάγωσε, το στήθος του έμεινε ακίνητο, ο σφυγμός του χάθηκε κι άφησε να φύγει από τα χείλη του μια τελευταία ανάσα.

Η γυναίκα του έκλεισε απαλά τα μάτια και γύρισε προς την Ουρανία που έκλαιγε σιωπηρά, που έτρεμε από την παγωνιά του φόβου, από τον πόνο της απώλειας που για δεύτερη φορά τσιμπούσε σαν αδράχτι την καρδιά της. Καμιά τους δεν μίλησε. Η άγνωστη πήρε το αποκοιμισμένο μωρό κι έφυγε από το σπίτι αφήνοντας την γριά σαν χαμένη μέσα στην σαστιμάρα της.

Πέρασαν λίγα λεπτά για να συνέλθει η κυρά-Ουρανία και να τρέξει – όσο της επέτρεπαν οι δυνάμεις της – έξω. Ακολούθησε τα αποτυπωμένα στο χιόνι βήματα που την οδήγησαν στην άκρη του χωριού. Μια ανατριχίλα διαπέρασε το σώμα της όταν είδε το μέρος όπου τα βήματα σταματούσαν. Περρασμένα μεσάνυχτα, μέσα στην τσουχτερή παγωνιά βρισκόταν μπροστά στο μνήμα του νεκρού παιδιού της υπό τον ρυθμό της γιορτινού ψαλμού που σιγά-σιγά έσβηνε φτάνοντας στο τέλος του. Πάνω στο παιδικό μνήμα βρισκόταν το καλάθι του μικρού αγγέλου που λίγες ώρες πριν ταΐζε στην αγκαλιά της. Μέσα στο καλάθι ήταν μόνο η λευκή κουβέρτα.

Στον ώμο της ένοιωσε ένα χέρι. Το γέρινο κορμί της ζεστάθηκε ξαφνικά. Γύρισε το κεφάλι κι αντίκρισε την άγνωστη γυναίκα που έμοιαζε να λάμπει μέσα στην νύχτα, σαν φωτιά, σαν αστέρι. Ποτέ δεν είδε πρόσωπο ομορφότερο από αυτό. Η γυναίκα άρχισε να απομακρύνεται κι η Ουρανία αισθάνθηκε το κρύο να επιστρέφει.

«Πού πας;» της φώναξε

Εκείνη χαμογέλασε αδιόρατα.

«Πάρε με μαζί σου» φώναξε ξανά και την φωνή της έπνιξε ένας λυγμός «μην με αφήνεις..» συμπλήρωσε ψιθυριστά αυτήν την φορά.

Μια ροδαλή αχτίδα πετάχτηκε δειλά από τον ορίζοντα κι εκείνος κοκκίνισε από την ντροπή του. Η αυγή ξεσκέπασε τον ουρανό τραβώντας το μαύρο σεντόνι του ύπνου. Το χιόνι έλαμψε πορσελάνινο και λούστηκαν στο πρωινό φως της γιορτινής τούτης μέρας οι μαρμαρένιοι σταυροί του νεκροταφείου. Και μέσα στην λευκή εικόνα μια μαύρη κηλίδα.. Μια μαυροντυμένη μορφή με προσκεφάλι μια μωρουδιακή κουβέρτα κοιμάται γαλήνια πάνω σε έναν τάφο παιδικό. Στον έναν ώμο ριγμένη μια μακριά πλεξούδα που ασημίζει και ένα μειδίαμα κάτω από τα σφαλισμένα βλέφαρα... δεν έτρεμε πια, ούτε κρύωνε, ούτε φοβόταν..

